

ВЪЖЪ

ИЗДАВА СЯ ВСЯКЪ СЪББОТА.

Всяко писмо, което се отнася било до Спомоществанята и Управлението на **ВЪЖЪ**, било до Редакцията ще се отправя до **Марка Д. Балабанова**, Притежателът и Съчинителът на вестникът, Папая-Ханъ, № 34, близо до Балкапанъ-Ханъ.

Писма, неосвободени от пощенски разноски и неподписани, не се приемат по никакъв начинъ.

Испраданните за обнародване писма или други записки не се повръщат назадъ.

Годишните спомоществания за вжѣтъ въ Държавѣтъ сѣ петъ (5) бѣлы меджидѣта, а за навѣтъ отъ Държавѣтъ сѣ притурятъ пощенскитъ разноски. Спомоществаніето за шестъ мѣсеци е двѣ и пол. (2 1/2) бѣлы меджидѣта. Всяко спомоществаніе сѣ предплаща.

За извѣстіята и за други частни полѣтиванія ще сѣ плаща по 2 гр. на реда.

Спомоществаніята започиватъ отъ всякій мѣсѣцъ.

ЦАРИГРАДЪ, 20 Септемврий, 1874.

Чудни сѣ нѣкои си отъ европейскитъ вѣстници когато, основающися на слухове повечето пѣти измыслили, сѣ пушатъ въ дълги размисленія и сѣждения върхъ положеніето на вѣсточнитъ работи. Но онова, което е още по чудно, е да гледа челоуѣкъ какъ нѣкои си вѣстници, които стоятъ или поне искатъ да стоятъ въ първитъ редъ на европейскитъ печатъ, сѣзидаватъ на новини безосновни цѣлы политически теорія касателно до състояніето и до сѣдбинѣтъ на вѣсточнитъ народы, участъта на които е тѣй тѣсно свързана съ участътъ на Отоманскѣтъ нашѣ държавѣ.

Извѣстнитъ нѣмскій вѣстникъ **Алгемайне Цайтунгъ**, при всичкитъ измѣненія които бѣ можилъ да заоблажи въ него отъ нѣколко време насамъ редовнитъ му читателъ, не е отъ послѣднитъ нѣмски органи както по богатото си и избрано съдържаніе, така и по искусството, съ което сѣ съчинява. Ще ни бѣже обаче позволено да забѣлжимъ тука мимоходомъ чи, касателно до вѣсточнитъ работи, въ този листъ истината често има за ближнѣтъ сѣсѣдъ безосновностъ на нѣкои новини, които даватъ поводъ на разны тълкованія. Ний не щемъ да сѣ спремъ тука върхъ дългитъ членове които този листъ обнародва послѣднѣ по търговскитъ договори на Отоманскѣтъ държавѣ съ европейскитъ народы, и въ които помежду многото основни сѣждения сѣ мѣсятъ и нѣкои си очевидни неточности. Но този листъ помѣсти въ единъ отъ послѣднитъ си броеве единъ достѣ дължикъ статіѣ съ надписъ: *Положеніето на Сърбіѣ и пѣтуваніето на князъ Милана*, въ който сѣ излагатъ странни нѣкои си пѣща сѣ единъ страненъ начинъ. Не му е тука мѣстото да разгледаме до колко могатъ да бѣждатъ основни новинитъ, които нѣмскитъ листъ съобщава за днешното политическо състояніе на Сърбското княжество, при всичко и чи той самъ треба да знае какво не само Сърбіѣтъ, но и другитъ Славяне въобще иматъ навикъ да не посрѣщатъ всякога съ голѣмо довѣріе новинитъ, които раздаватъ за тѣхъ нѣкои си нѣмски вѣстници. Но, когато речениитъ нѣмскій листъ говори въ смѣжѣтъ статіѣ за нѣкои си чърны точки, забѣлжени въ тежѣтъ и облачѣтъ атмосферѣ на Вѣстокъ, по единственитъ причинѣ чи въ Сърбіѣтъ имало разны противоположны партіѣ; когато расправя той за военнитъ приготовления на Царското правителство, предизвикани ужъ отъ напрегнатитъ му сношенія съ подвластнитъ му княжества; когато расказва за несъстоятелностъ на сѣрбското правителство и прилага сткровено чи Царското правителство било сѣ ужъ сговорило вече съ младитъ князъ Петра Карагеоргиевича за незнамъ каквы възможни промѣненія въ сѣрбското княжество, при всичко чи и самитъ този вѣстникъ не описва съ толковъ прелестни чѣрти качествата на този князъ: читателътъ, който познава отъ близу Вѣстокъ и вѣсточнитъ работи, не може да сѣ научи доста на смѣлостътъ, съ който сѣ позволяватъ нѣкои си европейски органи да сѣждатъ този Вѣстокъ и тѣзи работи, които сѣ храна постоянна за нѣкои публицисты. Ето защо вѣсточнитъ народы сѣ станали недовѣрчивы и рѣдко вече даватъ приличното вниманіе на онова, което сѣ пише за тѣхъ въ нѣкои си европейски вѣстници. Фантазіята на нѣкои си публицисты бива по нѣкогаждѣ много плодородна, но не мыслимъ пакъ, отъ другѣ страна, чи всичко що ражда тя заслужава да сѣ излага предъ публикѣтъ.

Както и да е, касателно до сѣрбскитъ работи, ний ще забѣлжимъ какво единъ днешенъ телеграфъ извѣщава чи князъ Миланъ сѣ върналъ въ Бѣлградъ отъ патуваніето си въ западнѣ Европѣ, и споредъ единъ служъ сѣрбскитъ министръ на вътрешнитъ дѣла сѣ далъ оставѣтъ; а друга една денеша съобщава чи на Виенѣ графъ Андранъ посѣтилъ князъ Милана и ималъ съ него дългъ разговоръ.

Прошеніе до Негово Блаженство Българскитъ Екзархъ Г. Антима.

(Съобщено.)

Ваше Блаженство!

Долуподписаниты, чада на Православнѣтъ Българскѣтъ Цркви, искамъ отъ Ваше Блаженство позволеніе да Ви поднесемъ смиренно слѣдующѣтъ просѣбъ, мыслѣта на който ни сѣ вдѣхна отъ искреннѣтъ ни и сыновнѣтъ преданостъ на истинниты и добръ разумѣвани интересы на Екзархіѣтъ ни.

Ваше Блаженство!

Вий, и окръжающиты Ви свѣты Старцы знаете отъ всякого друго подобрь сѣ каквы общенародны трудове, и сѣ каквы жертвы можѣтъ да сѣ принесатъ въ нѣмъ. Но нѣкои си вѣстници, които бѣждатъ да сѣ призываютъ да бѣждатъ прѣвъ Началникъ. Цѣлѣтъ Българскитъ народъ, като благодарни на Бога за вѣсторжествуваніето на правдѣтъ, обрѣна погледѣты си къмъ Ваше Блаженство, пѣлѣтъ сѣ надеждѣ и сѣ убѣжденіе чи кѣрмилото на духовното ни управленіе сѣ намира въ некуны рѣцѣ и чи, слѣдователно, корабѣтъ на младѣтъ ни Цркви, каранъ искусно, ще може да противостои на всякакви бури, предвидимы и непредвидимы. Българскитъ народъ не сѣ възлага въ тѣзи надеждѣ и въ това сѣ убѣжденіе. Посредъ хилядо мѣнотѣтъ Ваше Блаженство умѣхте да предпазите речениитъ корабѣтъ отъ много опасности до днесъ. Това обаче ако е тѣй, нѣкой, отъ другѣ страна, нече да отрѣче чи нашата Екзархія неможѣ до сега да сѣ устрои както требаше; чи нашата Црква не можѣ да влѣзе въ оны пѣтъ който ѣ предначертана високо и назначеніе; чи, ако Екзархіята сѣмѣствува, духовниты плодове обаче, които сѣ очакваха отъ неѣ, не сѣ още показали на дѣло, и чи при едно такво положеніе на работѣты, народѣтъ вѣтъ по епархіѣтъ, ако и готовъ всякога да направи венчкиты възможны жертвы за тѣзи народнѣ драгоцѣнностъ, която сѣ казва Българска Екзархія, почна да истудява въ горѣщѣтъ си ревности. Венчко това огрѣнително наскрѣбява искренниты чеда на Българскѣтъ Цркви. Венчки единогласно припознаватъ способностѣтъ както на Ваше Блаженство така и на окръжающиты Ви членове отъ свѣтитъ Синодъ и отъ Екзархискитъ Свѣтъ, и венчки сѣ надѣятъ чи сѣ время венчко може да сѣ поправи, венчко може да влѣзе въ добрыйтъ пѣтъ. Ако за това бѣ было потребна общенародната симпатія къмъ Ваше Блаженство, Вий сѣ наслаждавате напълно сѣ неѣ. Но симпатіята само не е дѣло, а и время по нѣкогаждѣ, намѣсто да поправи и да изцѣри, закоренява, напротивъ, и усилива често лошиты положенія, особенно кога предлежи за едно новоустроено общество, каквото е нашата мила Екзархія.

Както въ много други обстоятелства пребивающиты въ Цариградъ Българе, въ горѣщото си желаніе да принесатъ и тѣ нѣкоѣ услуги на Црквиѣтъ и на народѣтъ си, си позволиха да сѣ отнесатъ писмено до народоцѣрковното си Началство за да изложатъ смиренно мнѣніето си, тѣй и този пѣтъ тѣ некатъ проишѣтъ отъ Ваше Блаженство за дѣлѣтъ, който змѣматъ, да забѣлжѣтъ чи, ако едно управленіе, народно или цѣрковно, има нуждѣ да е всякога обыкновенно отъ челоуѣцы достойни, опытни и вѣщи, то челоуѣцы сѣ такыва качества сѣ хиляди пѣтъ цѣ необходимы за устроеніето на новосѣтавени началства каквото е нашата Екзархія.

При общото съгласіе, мирѣтъ и любвѣтъ, условия неизбѣжны за благоуспѣшното благоденствіе на такыва началства, — потребно е да сѣ обыкловѣтъ тѣ и отъ венчкиты просвѣщенны и испитанны способности, които бѣ могли да представятъ обществото, за което сѣ съставятъ тѣ началства. Младѣ още въ развитіето си, нашѣтъ народъ е лишенъ за сега отъ много такыва способности. Неговиты учениы мѣже, неговиты влѣятелны лица, — неговиты опытни въ всяко нѣщо и вѣщи хора сѣ броятъ на прѣсти. Ето защо тѣхнитъ гласъ и тѣхното родолубиво сѣдѣствіе требаше всякога сѣ прирѣжаніе да сѣ търѣтъ отъ цѣрковното ни Началство, защото сѣ

мо така могло бѣ то да сѣ установи на здравы и непоклѣтны основы. Ваше Блаженство твърдѣ добръ знаете чи, безъ да сѣ смали нищо отъ достоинството на други нѣкои си наши сънародничѣ, въ числото и на чело на тѣ мѣже и на тѣ хора стои днесъ за днесъ высокопочитаемитъ нашѣ съотечественникъ и правителственъ чиновникъ, ученитъ г-нъ Гаврилъ Кръстевичъ, на когото неуморимы трудове и дѣла по възражданіето на нашѣтъ Екзархія сѣ извѣстны на венчки, и когото народѣтъ ни дълѣтъ показѣ до кой степенъ почита и уважава като го избра сѣ истинско пѣлно вышгласіе за членъ на Екзархискитъ Свѣтъ, и слѣдъ извѣстното му даже дръпаніе отъ Екзархискиты работи. Ний незнаемъ кои причини на караха родолубивѣшиитъ Г-на Гаврила Кръстевича да сѣ отдрѣпѣтъ не рѣчи и послѣ да пріемѣ да бѣже членъ въ Екзархискитъ Свѣтъ слѣдъ удовлетвореніето, което му даде народѣтъ като го избра пакъ сѣ вышгласіе. Както и да е венчкитъ родолубивъ Българинъ скѣрбѣн като глѣда чи Екзархіята ни днесъ, когато има нуждѣ отъ венчкиты народны способности, сѣ лишава отъ свѣтлѣниты, отъ вѣщѣниты, отъ достоинството, отъ опытътъ, отъ знаніята, отъ помощѣтъ, сѣ единъ рѣчь, на единъ такъвъ единъ мѣжъ, какъвъто е за нашѣтъ народъ г-нъ Гаврилъ Кръстевичъ.

Долуподписаниты смиренно Ви сѣ молимъ, въ имѣто на бѣждѣщего благоденствіе на младѣтъ нашѣ цѣркви, да положите всяко стараніе и да направите венчки възможны постѣпки за да снабдите пакъ Екзархіятъ ни сѣ тѣзи извѣститѣ, испитанѣ, просвѣщеннѣ и честнѣ способности, които ще е отъ голѣмѣ полѣжъ за устроеніето и за доброто управленіе по нашѣтъ Цркви.

Съ тѣзи цѣль дѣрзнахмы да Ви отпираимъ настоящето смиренно наше прошеніе и увѣрены сѣмъ чи Ваше Блаженство, който и по чувство и по длѣжностъ сѣ грижете за доброто и за славѣтъ на новоустроениитъ ни Цркви, на който сте началникъ, не ще пренебрежете да земѣте во вниманіе нашѣтъ молбѣ, прѣнеходящъ само отъ преданностѣтъ ни на тѣзи Цркви и отъ горѣщото ни желаніе, което имамъ, да видимъ драгоцѣнното това народно зданіе да сѣ укруплява, да усиѣва и да принася очакванитъ плодове.

Съ тѣзи надеждѣ ний свѣршваме, като просимъ Вашитъ молитвы и като имамъ честь да сѣ кажемъ

Цариградъ, 12 Септемврий, 1874. Ваше Блаженство покорны чада.

Слѣдѣтъ до 200 подписи и чѣтири печатѣ сѣсѣфѣтъ отъ разнитъ средѣца на българското народонаселеніе въ Цариградъ.

Горнето прошеніе сѣ подаде на Негово Блаженство българскитъ Екзархъ Г-на Антима миналѣтъ петѣкъ 13 Септемврий. То сѣ подаде отъ единъ тричленнѣ комиссіѣ състоящъ отъ единородны търговцы пребывающы въ Цариградъ. Споредъ както сѣ научаваме Негово Блаженство българскитъ Екзархъ, на когото сладкитъ характеръ е всеизвѣстенъ, пріелъ тѣзи комиссіѣ сѣ най голѣмѣтъ учтивостъ и, като прочелъ поднесенното Му прошеніе, Той сѣ разговорѣлъ доста время съ неѣ, оцѣнилъ и самъ рѣдѣнитъ качества и неоспоримѣтъ способностъ на г-на Гаврила Кръстевича, казалъ чи отсѣгѣтъ на единъ такъвъ мѣжъ отъ народнитъ ни работи е наистинѣ жалостно, по побързалъ да приложи чи г-нъ Гаврилъ сѣ оттегилъ самъ самичѣкъ слѣдъ провъзгласеніето на схизмѣтъ, и чи и послѣ, когато го избра сѣ пѣлно вышгласіе народѣтъ за членъ на екзархискитъ свѣтъ, той, призванъ отъ Екзархіятъ, сѣ отказалъ писмено да влѣзе въ този свѣтъ. Най-послѣ Негово Блаженство, като казалъ чи Той самъ не може нищо да рѣши, общѣлся на комиссіѣтъ да подложи това прошеніе на окръжающитъ го тѣла и да ѣ съобщѣ сѣтъ послѣдствіето.

Отъ Ортакой комиссіята отишла на Арнауткой гдѣто подиела на г-на Гаврила Кръстевича препѣтъ отъ горнето прошеніе и го помолила и устно, отъ страна на българско-

то народонаселеніе въ Цариградъ, да не страши вече отъ народнитъ наши работи и да по лишава и за напредъ новоустроениитъ ни Екзархія отъ свѣтитъ свѣтъ и отъ своя опытъ. Г-нъ Г. Кръстевичъ пріелъ такожде сѣ голѣмѣ възливостъ тричленнѣтъ комиссіѣ, разговорѣлся сѣ неѣ надѣлѣ за народнитъ наши работи, и сѣ скѣрбѣ забѣлжилъ чи наистинѣ положеніето не е такова каквото отъ сѣрдце го жѣлае всякій по малко или по много чувствителенъ Българинъ. На молбѣтъ на комиссіѣтъ да не страши вече той отъ нашитъ народны работи, г-нъ Г. Кръстевичъ отговори чи, като Българинъ, той още отъ нѣмѣжѣнитъ си възрастъ и до сега, никога въ никакво обстоятелство, не сѣ е отказалъ да работи по възможности за народѣтъ си и да сѣмѣтъ, словомъ и дѣломъ, за защитѣтъ и за придобиваніето на народоцѣрковнитъ ни правдинѣ; чи както предѣ така и слѣдъ избраніето на Екзархіятъ той всякога сѣ ревностъ сѣ трудилъ за твърдото и правилното устройство на Екзархіятъ, мѣлѣ и драгъ на всякій българинъ; чи и слѣдъ провъзгласеніето на схизмѣтъ, противъ който живостно сѣ изразилъ, той пакъ не престаналъ да зима живо участіе, и отъ близу и отъ далечъ, въ народоцѣрковнитъ ни работи; чи той всякога былъ на мѣнѣто да сѣ поддрѣжи царскитъ ферманъ и да сѣ дѣйствува съобразно сѣ предписаніята му; чи, най-послѣ, той тогава само сѣ рѣшилъ, слѣдъ дълги размисленія, да сѣ оттегли съврѣшено, когато сѣзрѣлъ и сѣ убѣдилъ чи, вопреки народното желаніе и вопреки неговитъ свѣтъ и предѣтанія, работѣтъ земали отъ день-на-день такова едно направление, което водило неуспѣшно не само къмъ очевидното нарушеніе на царскитъ ферманъ, единственитѣ днесъ основѣ, на който почива Екзархіята, но еще и къмъ несъзнателното одобреніе и пріеманіе на схизмѣтъ, пакъ, въ който не можилъ да влѣзе той като Българинъ роденъ и въспитанъ въ православиѣтъ Цркви; но чи, ако и отдалеченъ тѣломъ, сѣрдцето му было всякога съ Екзархіятъ, на който жѣлае и добры успѣхи. На бѣлѣжѣтъ, който сѣ позволила да му направи комиссіята чи, станѣло що станѣло, добро е и народополезно да сѣ забрави миналото и да склони да земѣе какво-годѣ участіе въ екзархискитъ работи, г-нъ Г. Кръстевичъ отговорилъ чи той благодарни на царскитъ Българе за довѣріето съ което го почитатъ, но чи, за да постѣпи съгласно съ желаніето имъ, требало предварително зрѣло да размисли върхъ това предложеніе, испѣлненіето на което, впрочемъ, не зависѣло само отъ неговѣтъ волѣ, но и отъ други обстоятелства. Тѣй сѣ испѣлнила длѣжностѣтъ тричленната комиссіѣ и при г-на Г. Кръстевича па си отишла.

Въ недѣлѣк на 16 Септемврий, послѣдствіе на едно писмо испратено въ сѣботѣтъ отъ Екзархіятъ до тѣхъ комиссіѣ за да иде, сѣ нѣколко други отъ подписавшитъ прошеніето, при Него. Блаженство, тя ходила дѣйствително, придружена и отъ трима други, и имала дългъ разговоръ по този въпросъ съ Негово Блаженство. По Неговъ заповѣдъ прочелѣся предъ тѣхъ писмото, което г-нъ Г. Кръстевичъ былъ испратилъ еще миналѣтъ годинѣ до Негово Блаженство за да му покаже по кои причинѣ не рѣчи да влѣзе въ екзархискитъ свѣтъ, при всичко чи, отъ другѣ страна, тепло той благодарни на народѣтъ за гдѣто го почѣлъ сѣ гласоподаваніето си. Като това писмо не е станѣло до сега публично, то сѣ разумѣва чи и разисканіето му въ печатѣ не може да е позволено. Както и да е, отъ всичко илиза чи присѣгѣтъ на г-на Г. Кръстевича въ Екзархіятъ, независимо отъ всякакви съображенія, поздравило бѣ сѣ съ чисто и непритворно усѣрдіе отъ вси чѣки оны, които иматъ присѣрдіе добръ разумѣванитъ интересы на младѣтъ нашѣ цѣркви. Негово Блаженство и мнозина отъ окръжающитъ го не бѣ были, видѣся, послѣднѣ въ това прѣвѣствіе, и, ако свѣдѣніята ни сѣ точны, въ Ек-

сархійѣтъ нѣмало нѣкое сопротивление да ся
отправи едно призованіе до г-на Г. Кръсте-
ча и кой знае да ли до тѣх' минутъ не е ста-
нала уже и една подобна постѣпка.

Съ горнѣи размышленія ний станяхмы прос-
то отъвъъ, и ся потрудишмы да станемъ колко-
то е възможно по въренъ и по точенъ отъ-
зывъ на казанното и извършенното по тѣзи
работы. Отъ себе си ний нѣма да приложимъ
нищо по настоящему за да оставимъ читателитѣ
си съвѣсть свободны въ сѣжденията си. Единъ
само бѣлѣжжъ ще си позволямъ за да свѣр-
шимъ: главната мисль, която е породила нуж-
дѣтъ на тѣзи просьбъ за по торжественното
повыкване на г-на Г. Кръстевича въ Ексар-
хїѣтъ, има си коренътъ въ извѣстното днесъ
положеніе на пародіѣцърковното наше управле-
ніе; кой е онзи, който бо ся наелъ съвѣстно да
проповѣдава чи ний смъ въ цвѣтуще състояніе
было тука въ Цариградъ было възъ по епархїй-
тъ? . . . Ний не знаемъ каквы послѣдствія
може да има постылката на българското цар-
градско пародонаселеніе както незнаемъ и как-
къвъ рѣшителенъ отвѣтъ ще даде най-сетнѣ
и г-нъ Г. Кръстевичъ. Онова обаче, което е
извѣстно и неоспорно, е чи, при зрѣлището
което представямы днесъ, необходимы сж не
вече празны и честолюбивы фантазїи, но идеи
положителны, въщина въ църковното устрой-
ство, дѣла строго съобразны съ vysokото назна-
ченіе на Ексархїѣтъ. Това треба да разбе-
ремъ, това треба да исповѣдамы всинца съ
истинско родолюб-
ието съзвѣтане на едно дадено положеніе е
единственното поржичество за поправленіето
му. Нека внимавамы и нека бодрствувамъ!
Времето често цѣри всичко, но времето е пакъ
което ражда по нѣкогаждъ и неисцѣрнитѣ
гангрены!

ВЪНИШНІ НОВІТІ.

ГЕРМАНИЯ и ДАНЕМАРКІЯ. — Европейскіе вѣстники надѣло разсуждать въпрямую за сѣдиненіе на Данемаркскіе съ Германіею, въпрямую твердятъ важнѣе, ако еж дѣйствителныя слуховѣтъ, които ся раздала послѣднѣ за него. Брюссельскій Порта, ако и да казва чи понастоящему всѣхитѣ тѣ слухове не еж освѣтъ едно романче измыслено за глупцытъ по политикѣтъ, прилага слѣдующето: « Не е за првъи пѣтъ гдѣто ся отдава на князя Бисмарка намѣреніе да приседини Данемаркскіе до Германіею. Но това намѣреніе съществувало ли е дѣйствително? Позволено ни е да ся съмысливаемъ. Въ всѣхитѣ случай, время по неудобно отъ днешнето за охещствленіе на тѣзи мысль не бы могло да ся намѣри. Требаело бы првъитъ германскій министръ да е загубилъ голѣмъ часть отъ спо-

ПОДЛИСТИКЪ НА «ВЪКЪ».

ДЯВОЛСКОТО БЛАТО.

(Продълженіе отъ предыдущей брой.)

Колкото повече Германъ сътрудяше да благодарствува и да биде спокоенъ, толкова по малко сполучаваше въ това. Той си отдалечава-ше до двадесетъ крачки отъ тамъ да си загуби въ миглитъ; но наскоро, той пакъ си намери-ваше изведнажъ колънопреклоненъ при двѣтъ заспали дѣца. Единъ пакъ даже той поиска да цѣлуе малкиятъ Петка, който бѣше спиналъ е-динъ си ржичъ около шиятъ на Марійка, но той си излята тъй добръ шото Марійка, като усѣти въ сънътъ си да вѣе отъ далечъ по жу-нитъ и едно диханіе горещо като огньтъ, съ-будише тутакъ и го погледна съвсѣвъ стрѣна-та безъ да разбере клѣтата нищо отъ вѣнчко-онова, което си вършеше въ него.

— Азъ не вы гледахъ, бѣдны дѣвица! казѣ
Германъ като ся оттегли скоро-скоро. Намал-
ко азъ щѣхъ да падна върху вы и да ви на-
права зло.

Марійка имѣ чистосердечнаго простодушія да
го похваля, и пакъ заспа. Германъ замину отъ
друзьтѣ странъ на огньтѣ, и закъльнѣя предъ
Бога чѣ нѣма да мръдне отъ тамъ до како ся
сѣбуди тя. Той си държѣ думѣтѣ, но не безъ
трудъ. Въ сѣдѣ минутѣ той помысли чѣ ще
погулѣе.

Найпосле, какъ полунощието, мжглата ся распръсна, и Германъ можъ да види възвѣздытъ дѣлающахъ презъ дървѣта. Мѣсячината ся пѣзбави такожде полѣка-лѣка отъ димовѣтъ които ѣмъ покрываха и почна да сѣе дѣаманти по мокрѣитѣ мѣхъ. Стеблото на дѣбовѣтъ стоѣше въ едикъ величавъ тѣмнижъ; но малко по надалече, обилитѣ стебла п снаги на брястовѣтъ ся виждаха като единъ редъ призраци въ планинницѣтъ (савани) нѣмъ. Огньтъ ся отражѣваше въ блатото; и жебитѣ, като почнаха да му ся привѣнчаватъ, дързуваха тукъ-тамъ да изѣдаватъ нѣкопъ си тѣмъослабѣ и боязливи гласове; угловатитѣ клопове на старитѣ дѣбове, обвиты ст

способствѣтъ и отъ благоразуміе тою венскійтъ свѣтъ му припознава на драго срдце за да иде той да сплете тѣй легкомысленно съ новы мжчнотин и затрудненія германскѣхъ имперіяхъ, която уже нѣа да ся бори ерѣшу толкозъ и толкозъ противницы. Когато нѣмското еднство не е еще надвило на венскійтъ по-малко или по-много враждебны элементъ, които ерѣща то помесжду народонаселеніята на Германіяхъ, възможно ли е да иска князь Бисмаркъ да усили тѣхъ элементъ съ присъединеніе на еднъ живѣхъ народности? Венчки знаятъ колко князь Бисмаркъ ся двоуми за да въведе Южнѣхъ Германіяхъ въ прусекійтъ съюзъ; безъ бойтъ на 1870 въфройнто е чп Сѣверна и Южна Германія бы останали еще раздѣлены. Присъединеніе на Данемаркіяхъ, безъ да говоримъ даже за важностѣхъ му подъ точкѣ зрѣнія на европекійтъ интересъ, може да нѣа за вътрешното развитіе на Германіяхъ послѣдствія другояче опасны нежелани които соерѣщна на 1870 присъединеніе на Баваріяхъ. . . . Колкото за русекото правителство, смѣшно е и да предположи само человекъ чп, касателно до испанекійтъ работы, на него е повлияло негодованіе то, което му причинилъ ужъ планъ за присъединеніе на Данемаркіяхъ до Германіяхъ. Русеката политика нѣма навикъ да прибѣгва да такыва низки ередства. Въ испанскійтъ въпросъ Россія слѣдова еднѣ линіяхъ койкъто намѣрваше съобразнѣхъ съ интересѣхъ си и съ общитѣ начала на политикѣхъ си, безъ да ся грижи за друго, и тя бы подѣлствунала пакъ съ ескійтъ начинъ въ случай чп въ сѣвернѣхъ частѣхъ

ФРАНЦІЯ. — Французскіх вѣстницы дають подробны описанія на пѣтуваніе на маршала Макъ-Махона по сѣвернѣхъ часть на Франціи. Отъ тѣхъ описанія излиза чи днешнійхъ прѣдсѣдатель на испълнителскѣхъ власть въ Франціи въ повечето вѣста ся пріема отъ народонаселеніята съ погздравленія на республнкѣхъ. До колко обаче маршалъ Макъ-Махонъ клони да съдѣйствува рѣшително за утвержденіе на тѣхъ правителственнѣхъ формѣхъ, за това казаннѣхъ вѣстницы не сѣ съгласны помежду си. Маршалъ Макъ-Махонъ не говори наведнакъ почти освѣтъ за твърдото му рѣшеніе да запази седмилѣтнѣхъ си власть. Но това, видися, не задоволява напълно величкѣхъ партіи, които все слѣдovať да сѣ наежени една противъ другѣ. Наполеоновѣхъ приверженици, при вѣсчко това, ся показватъ найдѣлѣтели; и тѣхната обаче сила видися чи ослабнува за сега поне поради раздѣленіе имъ на двѣ противоположны партіи. На чело на еднѣхъ отъ тѣхъ партіи стои цѣрвийхъ нѣкогаждъ министръ на Наполеона Г. Руе, който е въ споразумѣніе съ вдовцѣхъ и съ сынтѣ на Наполеона; на чело же на вторѣхъ партіи стои племенникъхъ на Наполеона, принцъ Наполеонъ.

бъликавъ мѣхъ, ся простираха и ся крестоваха помежду си, като голѣмы оголени и изсѣчени рѣцѣ и мыщи, надъ главѣтъ на написѣтъ пѣтници; това бѣше сѣдно хубаво мѣсто, но толкозѣ пусто и толкозѣ печално, щото Германъ, оморенъ вече и истощенъ отъ тежילה, почна да пѣе и да хвърля камене въ водѣтъ за да ся поизмае и отблъне ужаснѣтъ и досадѣлихътъ мисль на осамотеніето. Той желаеше такожде да събуди Марійкѣ: и когато видѣ чѣ тя ставаше и гледаше времето, той ѝ предложи да трѣгнѣтъ пакъ по пѣтьтъ си.

— Слѣдѣ два часа, и казѣ, на разсынуваніе, время, что стане толкъо студено, што нѣе не ще можемъ да утрасѣмъ, при всякіихъ ни огнь. Сего сѣ мало вѣдѣло за пѣть, а нѣе ще можемъ да нальнуимъ и нѣекожѣ каждѣ гдѣто да ни отворятъ, или поне нѣекой пѣльничкѣ гдѣто ще можемъ да минемъ на-поле остальжѣ часть отъ нощѣ-тѣх.

Марійка нїмаше волїж; и, при всичко чи неї
ся искаше много да поспїи еще малко, тя ся
приготови да слѣдова Германа.

Той зе сыпа си въ обиятіята си безъ да го стбуди, и повеса да ся приближи Марійка до него за да ся въве въ горніятъ му широка дрехъ, защото тя не рачеше да земе класициътъ си, въ който бѣше обвитъ малкіитъ Петко.

Като уснѣ младѣжтѣ двѣйкѣ толкозѣ близу до себе си, Германѣ, който ѣ бѣше поразвлѣ-
кѣлѣ и поразвеселѣлѣ предѣ нѣколко минути,
почна пакѣ да губи и ума и думѣ. Два три
пакѣ той си отдалечи бързо-бързо, и ѣх остави
да върви самичкѣ. Като гледаше обаче сѣнитѣ
чи тѣ срѣщаше голѣмѣ млѣчнотѣѣ да го слѣдо-
ва, той пакѣ ѣх какаше, тегляше ѣх живоствѣ-
кѣмѣ себе си, и ѣх стиснаше тѣѣ силно, по-
то тѣ си чудеше сѣ този начинѣ, а бѣше ещѣ
и свѣдѣла безѣ да държане да му гр каже

Понеже никакъ не знаяхъ отъ кое мѣсто бѣ-
ха тръгнѣли, тѣ незнаяха сега нито кое напра-
вленіе слѣдоваха; тѣй шото тѣ възлѣзѣха еще
единъ пѣтъ вслѣжжѣхъ коріи, ся намѣриха пакъ

едина пакъ вълчатъ корънъ, ся намериха пакъ
изново предъ голыйтъ пустынякъ, възврнахъ
ся еще единъ пать, и, слѣдъ като ся въртѣхъ
и вървѣхъ доста время, ꙗзвръхъ единъ свѣтлинъ
прѣзъ клоновѣтъ.

— Добър! ето, на една къща, каза Германт
и людіе събудены вече, защото има огнь запа-
леть. Ще каже чи съмнува вече, е?
Но това не бѣ къща: това бѣ тѣхнѣтъ огнь

РОССІЯ И РУМѢНІЯ. — По поводъ на праздни-
кътъ за Императора Александра (30 Августъ) *Букурешиитѣ* Въстаникъ обнародва единъ членъ,
отъ който превождамы тука слѣдующиѣ отлѣ-
мки: «Отъ всичкиѣ европейски народы, онзи,
на който съюзътъ бы былъ наймного желате-
ленъ за Франціѣ, е безпрекословно Россія. От-
далеченны една отъ другъ чрезъ цѣлъ срѣднѣхъ
Европъ, Франция и Россія нѣмавъ никакъ инте-
реса съвсѣмъ противоположны. Никако серіоз-
но соперничество не требаше да има помежду
нимъ. Съществувая при това между двата народа
едно множество черты на сходство, на които по-
слѣдствието, видяше, требаше да е една взаимна
симпатія. И нанстинажъ частно симпатіѣтъ между
Русскитѣ и Френциитѣ сж таковыа щото, въ вре-
мята на Кримскійтъ бой, бѣхася свързали по-
между двѣтъ войски сношенія съвсѣмъ пріятел-
ски, които не запрещавахъ, при всичко това, ни-
то на едниѣтъ, нито на другиѣтъ да изпълняватъ
длъжности си на военното поле. . . Държав-
ныйтъ мѣже на Франціѣ, които ся грижатъ
колко годѣ за бждщето на отечеството си, ще
извършатъ дѣло превзеходно патриотическо, ако
ся потрудатъ да възвѣрнатъ Россіѣ и рускитѣ
симпатіи къмъ Франціѣ, отъ гдѣто Россія е
заела толкозъ свѣтлинъ. А колкото ся касае до
Румѣніѣ, и тя ся намѣрва въ сжщото положе-
ніе. Безъ съмнѣніе, Россія и Румѣнія сж по бли-
зи една до другъ, а може би московското сла-
волюбие да бѣ дало другъ пътъ на Румѣниитѣ
причины да ся спрахувавъ за независимостѣтъ
си. Днесъ обаче положеніето е съвсѣмъ измѣ-

никакъв нуждѣ да простира отъ къмъ Румѣнія границѣтъ си, а нѣа, напротивъ, голѣмъ нуждѣ да турѣ въ дѣйствиѣ неисчерпаемѣтъ средства, които тя притежава. Свободна отъ всякакъвъ страхъ отъ къмъ Россіѣ, Румѣнія имѣе голѣмъ интересъ да свърже еше по-тѣсно много численнѣтъ свързки, които ѣѣ оближаватъ съ силнѣтъ ѣ съседнѣтъ. Тя не треба да е слугинѣ на Россіѣ, но тя не треба да е такожде и нейна неприятелка. Найдобрѣта политика за Румѣніѣ е една политика миролюбива съ всички тѣ чужди държавѣ, една политика трудолюбива и напредователна вътрѣ въ държавѣтъ.»

— *Морицъгъ Постъ* пише чѣ Русската Импера-
трица, че иде въ Англіѣ на 3/15 Октомвріѣ
и че остане тамъ до шестъ нѣдѣли. Цѣлата па-
това и пѣтуваніе была да види еднороднѣтъ си
дѣщерѣ, Единбургскатъ днесъ Принцесѣ, и да
поздравѣ, както ся види, едно внуче, което ся
очаква.

— Прочитамы въ *Азгеманн Цайтунг*: Съобщеніе на *Министорум* чи князь Карль при еписрашеніи си въ Англіѣхъ постигль гробѣтъ на Наполеона и го украсилъ съ единъ хубавъ вѣнецъ, направило голѣмо впечатлѣніе и голѣмъ шумъ въ румяжскѣхъ столицѣхъ. Людіе легковѣрны мыслятъ чи отъ това благоговѣйно дѣло могатъ

XI.

ПОДЪ ЯСНОТО НЕБО.

Този път аз вече ся отчайвамъ! каза Германъ като тропна съ кракътъ си. Настъ ни съмнягосали, за това пъиза вече съмнитние, и ний едвамъ ще можемъ да излъземъ отъ тука когато вече изгрѣе и слънцето. Треба това мѣсто да е *diavolepiano*.

— Хайде, хайде, не треба да скърбимъ и да си смущаваме, каза Марийка; станклото е станало, треба да го истърсимъ. Ный ще запалимъ по-голямъ огнь, дѣтето е толкузъ добръ завито, щото нѣма за него никакъвъ страхъ, а отъ сѣднъ нѣма глѣто ще минеамъ на-поле нѣма да умремъ я? Гдѣ сте скрили самаритъ, Германе? Посредъ голъмѣтъ остролистницѣ, смаямъ не халосинче! Добѣхъ илте сега да не докосамъ

— Дръж момчето, земни го, да извадя аз
леглото му изъ глокинкитъ; азъ не щъ да с
одерешъ ты ржцѣтъ.

— То ся свърши, на леглото, и нѣколко о
драскванія не сж удари на саблѣж, казѣ добро
душната дѣвойчица.

Тя приготви пакъ леглото на малкѣтъ Петко
който бѣше толкозъ добръ заспалъ този нѣтъ
щото не усѣти нищо отъ това ново пътуване

Германъ нахвърля толкостъ дърва въ огнѣтъ ще
то лъсна венчката корія около: Но Марійка бѣ
ше вече окапала отъ трудъ, и, колкото и да и
се оплакваше отъ нищо, тя не можеше вече д

стон на краката си. Тя беше поблидижала и жмичи
било и скръщаха от студ и от слабост. Герман
маиш іх пригърна да іх стопли; и безпокой-
ствіею, съжаленіею, и нѣжно еано съчувствіею
което обладаваха сърцето му, утиха всяко
друго чувство. Языкиѣ му ся разбѣраха кат
отъ чуло, и като отстрани респектъ, се

— Марийке, й каза, ты ми аресвашь, азъ съмъ много злополученъ чи не ти аресвамъ азъ тебъ. Ако искаше да ми земнешь за твоиже, то не бы могли да ми аресва.

Азъ зная чѣ ты бы направила дѣцата ми блз
гополучны, чѣ ты бы ги научила да почитатъ

да заключатъ какво князь Карлъ смѣта въ
повръщаніето на Наполеонидитѣ на престолъ
въ Франціѣ. Колкото смѣло и да е това за-
мисленіе, все треба да се забѣлжи чѣ Фран-
ція въ всякога си ограничаване по настоящему,
счита всякога като слънцето около което
върти политическата звѣзда на Румѣніѣ.
когато нѣкои си приписватъ на князя Ка-
симпатинъ за Наполеоновѣтъ имперіѣ, известнотъ
отъ другъ странъ, чѣ республиканската пар-
тия на Румѣніѣ се намира въ тѣсни сношеніѣ
френекитѣ республиканцы и ся надѣе чѣ съ
нѣжъ помощъ тѣ ще могатъ да основатъ въ
Румѣніѣ республикѣтъ. Опасносттатъ, която
представилъ е за самото существованіе на
мѣнѣи единъ такъвъ опитъ, румѣнскитѣ
публиканцы не ѣж зиматъ, видисѣ, предъ въ-

ПО ИСПАНСКІЙ РАБОТѢ. — Освѣтъ
гитъ дописки, които Европейскійтъ печать
народва по бойтъ между Карлистъ и пр
телственижтъ войскѣ въ Испаніѣ, този пещ
ся занимава пространно тіа дни и съ пшк
което императоръ Александръ отправилъ
Донъ Карлоса и за което ный споменахъ
що си въ миналыйтъ брой. Като свързатъ
ва, днесъ вече почти неоспорявало, писмо
мѣржѣтъ, който зе Россіѣ да не припои
днешнето испанско правителство, еще же п
слуховѣтъ раздадени за присъединеніето на
немаркій до Германіѣ, нѣкои си отъ европ
скітъ органы правятъ даромъ разны предм
жніѣ за сношеніята помежду Россіѣ и Гер
ния. По видѣна чѣ въ всичко това има проу

«Ничто не показва повече маловажното значение на това писмо отъ колкото двоумѣнителствителницитѣ, които служатъ на Донъ Карлосъ да го обнародватъ цѣло. Мълчанието нмѣ и е доброту опроверженіе на това, което казватъ тѣ. Отъ своѣхъ страни Виенскитѣ *Монитасъ* и *Ревю* казва: «Сношеніята, които съществуватъ между тритѣ велики сѣверни Сили, нѣма съмнѣніе, че сѣ оздравили за много время европейскитѣ мирѣ. Испанскитѣ въпросѣ е отъ онѣхъ, които позволяватъ на всякъ държавѣ да си има своѣ тѣ политикѣ, безъ да си опростава за тѣхъ европейскитѣ мирѣ нито доброто съгласіе на тритѣ Сили пазителки на този мирѣ.» *Алгеми не Цайтунгъ* обаче ся изражава не съ толкова сладѣкъ тонѣ, и казва че «въ днешнитѣ обективѣлствата това писмо не може да произведе о вѣнѣхъ едно жално висечатѣліе въ *Вестникъ*»

— *Петербургъ, 17/29 Септ.* — Петербургскій вѣстникъ казва, чи предпоазваніето на руското правителство въ припознаваніето на Мадридското правителство има за причинѣ желаніето му отбѣгне всяко намѣсване. Впрочемъ съгласно на тритъ велики силы (Россійскі, Германскі и Австрійскі) почива на много важни интересы, не пострада никакъ отъ това приключеніе.

памятьтъ на майжъ си, и, тамъ гдѣто ще имъ
свѣтътъжъ си спокойнѣ, азъ же мога въ сѣхъ
время да задоволя и сърдцего си. Азъ всякъ
съмъ ималъ за тебе прѣтѣлство, и сега азъ
увидамъ толковъ влюбенъ шото, ако ты бы
понскала да извършвамъ при цѣлый си живи
хилѣтътъ ти желаній, завчасъ быхъ ти ся зани
малъ за това. Виджъ, мюлаты ся, колко тя об
чамъ, и постарайся да забравихъ моя възра
съ. Помысли чи азъ сѣдѣтъ онія, които сакатъ
мъжъ тридесѣтогодишнѣ е вече человекъ осе
рѣлъ. Впрочемъ, азъ едвамъ съмъ испитѣлъ де
десятъ и осмѣтъ си годинѣ! една млада дѣво
къ ся страхува да не бы да ѣхъ осмѣтъ хор
о ако ся ожени съ единъ мъжъ който бы про
десятъ или дванадесѣтъ години по много
неѣжъ, защото това не е мѣстнынъ обичай!
азъ съмъ чулъ чи въ други мѣста на това не
гледа; чи, напротивъ, въ тѣя мѣста человекъ
предпочитатъ да даватъ на едикъ младъ
единъ мъжъ благодарументъ, узрѣлъ малко
испытанъ въ животътъ, отъ колкого единъ
опытенъ хлапкъ, който може да ся разви
напоконъ, и отъ добръ, гдѣто го мысляха,
стане единъ нехрани-майко отъ църво качес
тъ. При това, годиннѣтъ не правятъ всякого
растѣтъ. Това зависи отъ силѣтъ и отъ здра
то съ които ся наслаждава человекъ. Ко
единъ мъжъ е истощенъ отъ трудъ и отъ б
ность или отъ лошо поведѣние, той е старъ
преди двѣдесѣтъ и петъ години. Когато азъ
но ты не мя слушашъ, Маріеке.

— Напротив, Германе, азъ въслушамъ
го добръ, отговори Марійка, но азъ си научи
мъ снова, което непрестанно ми казва маника
сирѣчь, чи една жена шестдесатгодишна с
плаваніе когато мжжъ ѝ е седемдесат или
демдесат и пятигодишна и не може вече да
боти за да ѝ храни. Той бива немощент, а
треба да го гледа на единъ възраст, въ ко
почива и тя сама да има голѣмъ нуждъ
варденіе и отъ спокойствіе. Така достигатъ
зна да свършатъ днѣтъ си на голѣ роко

— Родителите имат право да казватъ то съгласенъ съмъ азъ, Марийке, пое Германъ, найпослѣтъ жъ жертвуватъ неусетно всичкото ми на младостѣжъ, което е най хубавото, жертвуватъ го на това: да предвиждатъ що ще стѣ чловѣкъ на единъ възрастъ въ който вече не нищо, и въ който му е съвсѣмъ равно да свѣтъ стѣ такъвъ или стѣ никакъвъ начинъ. Но азъ, не съмъ въ оная възраст, въ която свѣтъ или

цари въ себеси, азъ не знаахъ; не могъ само да замълча, че отъ тоя човѣкъ е ишло и сухо по сурово по вѣнъ; че на учеплюивитъ Варненци той направи такава зло, за което той ще получи наказаніе отъ Бога. Това зло трѣбва да е пѣвѣно на всичкиятъ свѣтъ, защото ние знаеме че нѣма Варненецъ който да не каже юнакътъ Живковъ, който направи съ Варненци още презъ Мана условия да имъ стане учителъ отъ 1-й Августа и станъ причина да си не тръгватъ друго. А понеже Г-нъ Живковъ не си върна и до 1-й Септем. училищата нѣмъ, и мѣжко и женско, останалъ затворенъ за хатъртъ на тоя мѣжъ и на неговата сестра, която той изгладя въ точността на даденитъ обещания.

Сега, Г-нъ Редакторе, на тия двамата народни подвижници, които много ходиха а нищо не ползувахъ, за които наместо «чокъ гезенъ, чокъ билиръ», може да се каже «чокъ гезенъ, акъ-лякъ канъ едеръ», що трѣбва да имъ са направи отъ стѣрна на народътъ, ако имъ да имъ са помолитъ по-скоро да ни явятъ чрезъ печатътъ: дѣ ходихъ и защо ходихъ?

Кодомо за Г-на Мусевича то оставя на оня които сѣ за працата, да му искатъ съчетъ за извършеното му; за Г-на Живкова обаче ний можемо да кажемъ чѣ мезеда другитъ си близкостни азъ апостолскиятъ му и родолюбивы обиджиданіи той е ималъ за мисіи да препоръчва икусно шарианството, споредъ наставленіята, видиса, които е ималъ, а да кори и да клевети, гдѣто е можело, и естествитъ «Вѣкъ» пакъ споредъ сѣщитъ наставленія, за които ни казватъ чѣ сега си калятъ. (Р.)

По Книжничкѣтъ и по Наукѣтъ.

КНИГОВИЩЕ за прочитаніе, списана дръгъ... рова, книжка третя, Вена 1874. — Издѣла е на бѣлъ свѣтъ и третия книжка на Книжничкѣ. Ний имамъ тѣриѣне да прочетъ и тѣхъ книжкѣ, защото за таква книжка треба наистинѣ голѣмо тѣриѣне. Отъ преклеанъ пуритъ дръгъ Богоровъ станалъ страненъ филологъ. Языкътъ на Книжничкѣ не може разбра нѣкой освѣтъ тоя който го е спечалъ. Като е тѣй то си разбира чѣ дръгъ Богоровъ треба да побѣра да извади и коментари на тритъ до сега печатани книжки. Излишно е да донасямъ доказателства за да подкрѣпятъ думитъ си. Доволно е любозителитъ читателъ да разгърне кой да бы была страннѣкъ отъ тритъ книжничка, и той чѣ си проносе самъ за това съгласно съ насъ. Ний, при всичко това, припознаваме чѣ Г-нъ Богоровъ сполуча въ нѣкои думи, но само въ нѣкои думи!

ФИЗИКА ЗА МОМИЧЕТАТА. — Г-нъ Д. Т. Душановъ имъ извѣстия чѣ превелъ Физикѣтъ на Г-нъ Йосифовича, посветена «за висшу женску школу». Той имъ предлага на нашитъ книжнички, и на дружествата, които желатъ да имъ зематъ и напечататъ; за споразумѣване тѣ трѣба да се отнесатъ до него.

Тѣзи Физика чѣла да стане колкото извѣстната Физика на Шуберта, преведена негата и на Български. Ти ще да се отличава обаче отъ Шубертовата по своитъ материалъ и по начинитъ на своето изложение, което било отъ най-популярнитъ.

ДОНКА, приказка изъ жинитъ на грѣцкитъ фенерски владци, въ Българіи — Г-нъ Панайотъ Семерджиевъ е написалъ тѣзи приказка и е напечаталъ особито обявление за подписници. Ний неможемъ да знаемъ каква ще бѣде тѣзи приказка отъ Г-нъ Семерджиева, и до колко тя е сполучно написано; но ако гледамы на обявлението, което е предъ очитъ ни, ний можемо да си произнесемъ чѣ Донка ще бѣде слабъ трудъ и нищо повече. Чудно нѣщо е това самонадѣяността! Човѣкъ да не знае да напише петъ реда правило и да си наема за оригинални спески! Глушава дързновеност!

МИДИЦИНСКИ ФАКУЛТЕТЪТЪ ВЪ ЦАРИГРАДЪ. — Трийсетъ ученици свършиха тѣхъ години въ Императ. Медицински Университетъ и зѣха дипломитъ си на доктори. Тѣ си настанѣхъ въ познатѣхъ болницѣ на Хайдар-паша, дѣто ще останатъ за дѣтъ години, подиръ които чѣ си назначатъ за доктори въ различни табури изъ държавѣтъ. Помежду младитъ доктори има и единъ отличенъ мозъкъ, наитъ съотечественикъ, Г-нъ Андрей Рачевъ, родомъ изъ Шуменъ. Ний се сърадвамы на Г-на Рачева съ попрището въ което вече простѣва и му желаемъ добры сполуки.

Мѣстнитъ вѣстници извѣстѣха чѣ Негово Высочество Митхатъ паша, на когото извѣстна е глѣбоката вѣдѣна въ турскѣтъ племенностъ, превозжалъ на турски старитъ грѣцкитъ историкъ Протода, нареченъ отецъ на историкѣтъ. Споредъ по тоны свѣдѣнія Негово Высочество ел занимава само съ прочитаніето на този историкъ, когото превозжа на турски Негово Превъходителство Рачевъ паша. Отъ другъ странѣ Абединъ бей, държавенъ надзирателъ въ Борсѣтъ, превозжа отъ грѣцкитъ языкъ на турскитъ Плутовитъ съчиненія. И двата тѣи преводи ще съдѣйствуватъ не малко за обогатѣваніето и за украшеніето на турскѣтъ племенностъ, която чувствително ел развита отъ нѣколко прѣми насамъ.

Русекитъ вѣстници извѣщаватъ чѣ русеката племенностъ направила ел много чувствителнѣ загубѣ въ лицето на Александра Погоескитъ, извѣстенъ писателъ и издатель на безбройни книжки назначени за войничѣтъ и за простѣтъ народъ. Ал. Погоескитъ умрѣлъ отъ апоплексіи на 1 Септемврий.

Въ Австрій сѣ празнува тѣи дни единъ отъ оныя празници, които правятъ честь на човѣчеството. Преди години нѣколко смѣны и рѣшителны мѣжко бѣха рѣшили да издатъ на откритіе на неизвѣстны мѣста отъ земното кълбо кѣмъ сѣвернитъ полюсъ. Отъ нѣколко прѣми тѣ не бѣха дали никакъвъ знакъ отъ животъ, а женитъ и дѣцата изъ бѣха си вече обтѣкли въ чѣрны. Но ето чѣ тѣи дѣрзостни мѣжко, съ помощѣтъ на Русекитъ мореплавателъ Г-на Сидорова, си намирѣватъ посередъ заледени мѣста, и сега сѣ върчатъ въ отечеството си празнуемы и тържествуемы.

Кога ще станемъ ний хора?

«Чакайте да ви докажъ чѣ ний днесъ-утрѣ та най-късно у другитъ день ще бѣдемъ не, но хора и половина. Тогазъ ще сѣ затворятъ устата на оныи пехрани-майковци, на оныи обѣщеници, които сѣбѣтъ да казватъ чѣ ний не отивамъ напредъ и чѣ насъ нѣ не быва. Тогазъ тѣзи лонавы азычѣ сѣ мѣлѣжѣтъ, чѣ сѣ засрамятъ сами отъ себе си и не сѣ смѣятъ да подигнатъ очи за да погледѣтъ на свѣтътъ. Нѣма да сѣ мнѣ много и нашата млада Екзархія ще извърши всичко какъто прилича, рѣки медъ и масло ще протекатъ изъ нашѣтъ татковинѣ, горитъ и планинитъ ще сѣ преобрѣнятъ на изобилны рудницѣ отъ безцѣнны нѣща и всичко което похване нашитъ орачъ и занаятѣи ще бѣде преобрѣнѣно на злато. Разбирате ли мѣ, ний ще станемъ богаты до нѣмай-къдѣ. А знаете чѣ богатытъ сѣ на почитъ, чѣ тѣ сѣ умны и разумны, чѣ на тѣхъ свѣтътъ сочи сѣ прѣстъ или сѣ други думи, чѣ тѣ сѣ хора каквито трѣба. Такава е философіята на дѣда ви Рашка, който всичкитъ си животъ е посветилъ да гони грѣцкитъ владци, а днесъ-за-днесъ нѣма на гърба си ризѣ, на краката си обуца и често говѣе по два дни. Този човѣкъ отъ прѣми е казалъ и сега казва чѣ най-голѣмата спѣнка на това, дѣто ний не сме станали хора, сѣ грѣцкитъ владци. Той е наистинѣ много направилъ въ своето время и въ патри-

градѣ да го сѣбѣтъ отъ нѣкъдѣ, нито лѣскава нѣкоя петелка да бѣсене по гърдытъ му, нито пакъ най-послѣ сѣ облизва за нѣкое глѣсто и месно коколяче каквото храни-Боже мнозина готовановци, и неурѣли кратуны шо гледамы днесъ въ народо-чърковитѣ ни оградѣ. Дѣдо ви Рашко е истиненъ патриотъ, той всѣкога бѣлува добро за своето отечество, той е оптимистъ, но май захожда въ погледѣтъ на своитъ философіи. Той е да ви кажѣ съ други думи май оригиналенъ. При всичко това той има послѣдователи, които сѣ различаватъ отъ него по това дѣто тѣ оплетохъ горѣ-долѣ своитъ кошницѣ, напѣлнихъ си паткѣтъ и високо смѣятъ да викатъ: работата е на редъ, и ще ходимъ напредъ!»

Но не сѣ всичкитъ съгласны съ наивнитъ философіи на дѣда Рашка, нито сѣ дипломатичѣтъ на неговитъ прокопсаны послѣдователи. Азъ имамъ честѣта да сѣ убѣдя чѣ и сами ний не знаемъ що правимъ, незнаемъ кой пакъ смы хванѣли и къдѣ ще отидемъ съ този си вървѣжъ.

Не бѣше твърдъ отколъ и всѣки комахай помни онова злочесто время когато мнозина патриоты за всяко едно народно нещастіе викахъ: *кривы сѣ грѣцкитъ владци*; и екѣтъ на цѣлъ дѣбравѣтъ отъ разумны смѣщества сѣ низоваваме; кривы сѣ грѣцкитъ владци. Стапѣли ни жѣга и марина, случаше ли сѣ нѣкой голѣмъ студъ или надѣнае силенъ градъ, врѣхѣтиаше ли ни нѣкой гладъ, морѣ или други нѣкой дѣволъ, или пакъ дору ако сѣ случаше единъ день да стане облачно и да завали дѣждѣтъ безвреме, нашитъ патриоты сѣ поу-смѣвахъ подъ мустакъ, посябѣвахъ чело, потривахъ рѣцѣ и като земахъ единъ серіознѣ сърдитѣ извиквахъ: *грѣшката е въ грѣцкитъ владци*, които държимъ още по е-пархитѣ си. И въ това время като отъ чудо екваше по всички български крайща типическо: *грѣшката е въ грѣцкитъ владци*; долу грѣцкитъ владци!

Но ето, найподиръ отъ Бога или отъ хората, както щете, грѣцкитъ владци сѣ обрѣхъ крушитъ изъ нашитъ градища и паланки. Излѣхъ вече тѣ горчиво и сѣ сълзы на очи послѣднего *соголомъ* на тѣзи честитѣ за тѣхъ страна, който тѣ наричахъ *мѣлѣна кривичѣ*. Отидохъ сѣ тѣ далечъ отъ насъ, и ний добихъ оныи многожеланны, многоожиданны народни архипастыри отъ които очаквахъ «все що добро или що красно.» И нашитъ патриоты, оныи патриоты, които по-напредъ знаяхъ да викатъ: *народе българскій: напредъ да вървимъ*, а тѣ сами сѣ скривахъ въ мѣши-дупки и оставяхъ народа самъ да върви, самъ да тегли и да плаща скѣпни жертвы за черковитѣ си свободѣ, тѣзи патриоты, казвамъ, този пакъ нададохъ вѣкъ: *День тържественъ, тържестеувай Българскитъ народе!* — Въ това время не бѣ чѣтъ друго освѣтъ выкове и крѣсѣцы, да *живѣемъ!* освѣтъ ударието на пѣлнитъ чаши срѣщу празнитъ думи, освѣтъ звѣнѣніето на весело-настроенытъ музичи. *Да живѣемъ*, повтаряхъ околноститъ, които наедно сѣ насъ земахъ найживо участіе въ народното тържество. А въ заключеніе ний имамъ много

много изпразнены бѣчовы, камары счупены гърнета и чаши, нѣколко распухнѣты кратуны и главички, малко-много пребити крака и върху това отгорѣ за увѣчаваніе на тържественитъ день нийkonto вече имамъ нѣколко свои-си сирѣчъ български владци, турхми ний за главѣ едного, когото избрахъ (четете на мѣсто когото ни избрахъ) съ препрѣлено вышегласіе.

Така великото преобразование сѣ бѣше извършило. Дѣдо Рашко и неговитъ тържествувахъ. Оставаше да почакамы малко и да видѣмъ ожиданнытъ сѣтнини на великото дѣло. Ний казахъ чѣ нѣколко отъ дипломатичѣтъ патриоты, тѣзи, които най-много викахъ а отивахъ да сѣ скрѣятъ въ най-дѣлбокото на дупкитъ, плувихъ въ блаженството, както бѣбѣ-рецы въ масѣ. Но какво требаше да станѣтъ оныи другитъ патриоты, които не по-малко отъ своитъ събратѣ бѣлувахъ земното блаженство? Какво трѣбаше да сторѣтъ тѣзи хора, които вече бѣхъ привикнали да извършатъ единъ занаятъ който мѣчно сѣ научава а още по-мѣчно отучава? Тѣ похлопахъ на вратѣтъ на блаженството и потърсихъ поне нѣкоя трохичкѣ да сѣ облажатъ, но тѣмъ, видѣли, не сѣ е отворило. Или можемо да кажемъ чѣ тѣзи патриоты искахъ да управяватъ все первитъ си занаятъ сирѣчъ, за асѣко народно злощастіе да търсѣтъ една прѣчка вѣнъ отъ насъ. Трѣба да ви кажѣ и това чѣ времената благопрѣтѣствувахъ на тѣзи прокопсаны хора. Тѣ погледѣхъ на дѣдѣтъ на ражданіето на Българскитъ Екзархіи и видѣхъ чѣ времето не щѣше да сѣ управи скоро, чѣ пакъ има да вали, да пада градъ, да идва гладъ и морѣ и прочее както е было во времето на грѣцкитъ владци.

Не сѣ мнѣ много и нашитъ празны патриоты видѣхъ чѣ прокобеніята сѣ сбѣвахъ малко-по-малко. Тѣ сѣ засмѣхъ до уши, за-прѣтихъ рѣкавы до лактъ, качихъ сѣ на по-высочко мѣсто и зинахъ та отворихъ уста като пещъ. *«Българскитъ народе, повикахъ тѣ, ето виже пакъ дѣсѣтъ, пакъ некъ, пакъ сыромашѣи.* На всичко това пакъ твоитъ владци сѣ кривы, владциѣтъ които ги е малко еня за това.»

И ето отведнѣжъ сѣ распрѣсѣхъ нова мода оплакванія. Населеніето, което не знае дѣ е болката му, което отъ екзархитѣ очакваше да му протекатъ нѣколко рѣки съ изобиліе, повтори старитъ си пѣсни: «грѣшката е у владциѣтъ» чѣ сѣ отъ всичкитъ страны на пространното мѣсто, което населяватъ Българи. И ний станѣхъ отъ умни по-умни, отъ смѣшны карикатурны; и ний бѣхъ «отъ трѣнѣта на глѣкъ.»

«Нашитъ общины не сѣ уредены; причинѣтъ е у владциѣтъ защото не пригодава да введе единъ добръ наредѣкъ, викатъ по е-пархитѣ. Нашитъ училища не струватъ; грѣшката е у владциѣтъ чѣ не дойде да имъ свѣти водѣ и да ги благослови. Нашитъ читалища и женски дружества сѣ разслабены и линѣятъ; защото дѣдо владка не имъ дава нѣкое укрѣпително лѣкарство.» Така казваше единъ тѣзи дни и послѣ прилагаше: скоро ще чѣуемъ нѣщо още позабѣлѣжително въ нашитъ оплакванія каквото: «нашитъ сынове сѣ немирны и непослушны; нашитъ дѣщерки сѣ вироглави и непокорны; нашитъ жены сѣ раскошны и разсѣнници; ела ни Екзархіо на помощъ.»

Омеле, майчице, омеле, тогазъ артѣкъ, ако сѣ сбѣдне пророчеството на този човѣкъ, азъ ще надамъ колкото можъ выкъ и ще извикамъ: *Да живѣемъ!*

Подиръ всички тѣзи работы азъ съмъ смѣлялъ и не знамъ що да ви прикажъ още. Ний смы трѣгнѣли отъ една стрѣмнинѣ, която праведно можъ назѣвъ, стрѣмнина на безуміето и на гламашничѣтъ. Ний вървимъ, напѣваемъ, напѣваме всичкитъ си сили, и токо вижѣ, хопъ на гърбѣтъ си, и смы сѣ търколили, и пакъ тамъ отъ дѣто смы трѣгнѣли. Но ний станемъ, поотърсимъ сѣ и хайде пакъ напредъ. Зрителитъ, сирѣчъ нѣколко патриоты, които сѣ доста умны и разумны да стоѣтъ въ оградѣтъ на спечеленото блаженство, извършатъ и тѣ както своитъ събратѣ старитъ сѣ зенатъ по другитъ видѣ. Тѣ показватъ различни пѣтѣща възъ стрѣмнинѣтъ, (зеръ нѣма да бѣхѣтъ пѣтъ тѣ я), и гледаатъ на тѣзи безумни сганъ, която неуморно сѣ мѣчи изъ неубититъ пѣтища, която всѣкога е гладна и жѣдна, отъ който тече крѣвавъ потъ на порои за удовольствіето и хранутаніето на оныи, които показватъ пѣтѣтъ отъ далечъ, и които не знайтъ друго освѣтъ да викатъ!

Колкото за мене, азъ не знамъ нищичко, азъ сѣ свирамъ по всички кѣтѣ, кога ситѣ,

кога гладѣтъ, и извършатъ занаятъ който е да пытамъ: *кога ще станемъ ний хора?*

ИЗВѢСТІЯ.

ГОСТИНИЦА «ЛУНА» ВЪ ОДРИНѢ. Жиданѣ-Алѣтъ (Ай-Ханѣ), № 37, (на прѣмѣнѣтъ отъ станціѣтъ). — Тѣя нова и новорена Гостинница обѣщава на тѣя които остановили въ нѣкъ разнообразны ястія отъ добро качество, всякакви питія мѣстны и Бѣлѣйскы отъ най-добритъ, станъ широки, лежакѣ споконтелны и главно чистота, готовность и довность въ прислужваніето, и всичко сподѣлѣно както го изскува една добръ натѣкмена и редена гостинница.

Управителитъ на гостинницѣтъ е напѣлѣнъ вѣренъ чѣ оныи които му сторятъ честь да остановѣтъ въ нѣкъ ще да останѣтъ благодарно отъ мѣстѣто, отъ ястіята и отъ прислужваніето на нѣкъ отъ умѣреностѣтъ въ цѣнитъ за всѣмъ. Притежателъ Иванчо И. Богдановъ.

Долоподписанный, имамъ честѣта да явѣмъ българеката публика, чѣ съмъ прѣвелъ Ламбертовата Ботаника, учебникъ за народнитъ училища, който слѣдъ малко ще дамъ да сѣ печатъ. Казанѣжѣ, 1874 Августъ 25-ый. Христо Ивановъ Велѣвъ.

Настоятелството на Бѣл. Благодѣтъ. Братѣ «Провѣщеніе» въ Цариградъ има честь да явѣтъ на публикѣтъ чѣ отъ 14 текущаго до бѣждѣщаго Октомврий ежедневно освѣтъ пѣлѣнитъ дни кантората на Братството въ Бѣлѣпашѣ № 69 ще бѣде отворена отъ 6 до 10 чѣ са презъ день, и чѣ сѣ распродаютъ вѣщитъ отъ женскитъ рѣкодѣлія, които сѣ останали съ смѣтъкъ на Братството.

Продажбата чѣ сѣ извършва съ мезать. Етазъ распродажа купувачитъ могатъ да сѣ забавятъ цѣли такѣми за постилане сталъ. — Етазъ, килими, макате, главницѣ отъ най-пѣлѣнитъ хубаво изработени кѣщни потреби, кѣ килимѣта, пишпире, чорѣпи, чѣвѣта, кѣ вратовѣрскы, копринени платѣна, бурѣнжучиризи, чаршафи. На камѣа и на различни свѣтъ платѣове пѣлѣно везанѣ главничкы, шити чѣмъ. Мѣжду тѣхъ сѣ намиратъ сѣливенскы и кѣ ферекы шѣлѣцы отъ 2 аршинѣа ширѣчина (по-мѣрокъ отъ сукиното). Надѣмъ сѣ чѣ ще да сѣ вѣбратъ охотницѣ по крайне мѣре да погледѣтъ сѣ очитъ си и поппнатъ сѣ рѣцѣтъ си тосъ спѣхъ на българекото работеніе.

II. Братството «Провѣщеніе» при тѣи дни и всичкы оныи които печѣлятъ отъ Логарѣта му истеглена на 16 Апр. 1874 и които сѣ не сѣ си прибрали вѣщитъ най-много отъ дѣдо 2 мѣсеца да сѣ подирѣтъ изиграното. Чинакъ който не сѣ сѣобразява съ тѣи послѣдѣно извѣстіе, послѣ два мѣсеца губи правото си, и Братството не е отговорно.

Цариградъ, 19/1 Октомврий 1874.

Господине,

Извѣстѣвамъ ви чѣ въ тукашната пѣща сѣ вѣзѣ една Търговско-Коммисіонерска кѣща дружественно наименованіе:

«ХР. АРНАУДОВЪ и С-іе»,

Която чѣ сѣ занимава:

1-о. Съ търговскы дѣла вѣобще за енасяны изнясяны на разны стоки за чѣжѣда смѣтка прѣтѣжъ коммисіона;

2-о. Съ прѣпращанѣ по сузо или по морѣ разны чѣжѣды стоки, възложены на нѣя;

3-о. Съ парично прѣдплащанѣ върху стоки поверены на нѣя за расправѣне;

4-о. Съ събиранѣ на полицѣ за чѣжѣда сѣмѣна, и сѣ стѣкѣвы финансовы дѣла.

Управленіето на кѣщата и подписваніето на нейната фирма сѣ възложѣ на Г-на Хр. С. Арнаудова.

Имамъ прочеъ честѣта да ви препорѣжъ кѣмъ то кѣщата тѣи и Управителѣ ѣ, и да ви прѣнесѣ моитъ учтивы поздравленія.

(Подп.) St. Volgo.

Цариградъ, 19/1 Октомврий 1874.

Господине,

Отъ приложены въ настоящето ми церкуларъ издаденъ отъ Г-на Ст. Волга чѣ сѣ извѣстѣтъ за съставленіето въ тукашната пѣща на Търговско-Коммисіонерска кѣща подъ наименованіе:

«ХР. АРНАУДОВЪ и С-іе»,

На която управленіето сѣ възложѣ върху отъ нейныя основатѣл.

Съ надѣжда чѣ чѣ ма почтете сѣ вашето отѣрѣе и чѣ ще благоволите въ случѣи да обѣрите моята служба, моѣмъ ви да прѣметѣ разсѣнѣно на отличитъ ми кѣмъ васъ почитѣмъ.

Готовѣитъ

(Подп.) Хр. С. Арнаудовъ.

Вижѣ за Търговскитъ Булетѣтъ, за Пумерата на Желѣзнитъ Пѣтища и за Бѣлѣпашѣтъ въ извѣрѣдѣнѣтъ прибавѣкъ на Вѣкъ.